EUROOPA KOHTU OTSUS (suurkoda)

11. märts 2008 *

Kohtuasjas C-420/06,

mille ese on EÜ artikli 234 alusel Verwaltungsgericht Schwerini (Saksamaa) 24. augusti 2006. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 16. oktoobril 2006, menetluses

Rüdiger Jager

versus

Amt für Landwirtschaft Bützow,

EUROOPA KOHUS (suurkoda),

koosseisus: president V. Skouris, kodade esimehed P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts ja A. Tizzano, kohtunikud R. Silva de Lapuerta, K. Schiemann, A. Ó Caoimh (ettekandja), J.-C. Bonichot, ja A. Arabadjiev,

* Kohtumenetluse keel: saksa.

kohtujurist: Y. Bot,
kohtusekretär: asekohtusekretär H. von Holstein,

arvestades kirjalikus menetluses ja 18. septembri 2007. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades kirjalikke märkusi, mille esitasid:

– R. Jager, esindaja: *Rechtsanwältin* K. Mueller,

– Amt für Landwirtschaft Bützow, esindaja: E. Schäfer,

– Kreeka valitsus, esindajad: V. Kontolaimos ja E. Svolopoulou,

– Euroopa Ühenduste Komisjon, esindaja: F. Erlbacher,

olles 27. novembri 2007. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Eelotsusetaotlus käsitleb komisjoni 21. aprilli 2004. aasta määruse (EÜ) nr 796/2004, millega kehtestatakse nõukogu määruses (EÜ) nr 1782/2003 (millega kehtestatakse

ühise põllumajanduspoliitika raames kohaldatavate otsetoetuskavade ühiseeskirjad ja teatavad toetuskavad põllumajandustootjate jaoks) ette nähtud nõuetele vastavuse, toetuse ümbersuunamise ning ühtse haldus- ja kontrollisüsteemi rakendamise üksikasjalikud reeglid (EÜT L 141, lk 18; ELT eriväljaanne 03/44, lk 243), mida on muudetud ja parandatud komisjoni 11. veebruari 2005. aasta määrusega (EÜ) nr 239/2005 (ELT L 42, lk 3; edaspidi „määrus nr 796/2004"), artiklite 57–63 ning nõukogu 18. detsembri 1995. aasta määruse (EÜ, Euratom) nr 2988/95 Euroopa ühenduste finantshuvide kaitse kohta (EÜT L 312, lk 1; ELT eriväljaanne 01/01, lk 340) artikli 2 lõike 2 tõlgendamist.

2 See taotlus esitati põllumajandustootja R. Jageri ja Amt für Landwirtschaft Bützowi (Bützowi põllumajanduskorralduse amet, edaspidi „amet") vahelises kohtuvaidluses seoses 2001. aastal makstava ammlehmatoetusega.

Õiguslik raamistik

Ühenduse õigusnormid

Veiste identifitseerimine ja registreerimine

3 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 17. juuli 2000. aasta määruse (EÜ) nr 1760/2000 veiste identifitseerimise ja registreerimise süsteemi loomise, veiseliha ja veiselihatoodete märgistamise ning nõukogu määruse (EÜ) nr 820/97 kehtetuks tunnistamise kohta (EÜT L 204, lk 1; ELT eriväljaanne 03/30, lk 248) artiklid 1–10 sätestavad kohustused, mida tuleb veiste identifitseerimisel ja registreerimisel järgida.

4 Määruse nr 1760/2000 artikli 24 lõike 2 kohaselt käsitatakse viiteid määrusele nr 820/97 viidetena esimesena nimetatud määrusele.

Veisetoetuskava

– Määrus (EÜ) nr 1254/1999

5 Nõukogu 17. mai 1999. aasta määruse (EÜ) nr 1254/1999 veise- ja vasikalihaturu ühise korralduse kohta (EÜT L 160, lk 21; ELT eriväljaanne 03/25, lk 339) artikli 6 lõike 1 kohaselt on tootjal, kes peab oma talumajapidamises ammlehmi, taotluse korral õigus saada ammlehmade pidamiseks lisatasu ehk nn ammlehmatoetust kalendriaasta ja tootja kohta individuaalülemmäärade piires.

6 Nimetatud määruse artikli 21 kohaselt tuleb selle toetuse saamiseks loom identifitseerida ja registreerida vastavalt määruse nr 820/97 sätetele.

– Määrus (EÜ) nr 1782/2003

7 Nõukogu 29. septembri 2003. aasta määrus (EÜ) nr 1782/2003, millega kehtestatakse ühise põllumajanduspoliitika raames kohaldatavate otsetoetuskavade ühiseeskirjad ja teatavad toetuskavad põllumajandustootjate jaoks ning muudetakse määruseid

(EMÜ) nr 2019/93, (EÜ) nr 1452/2001, (EÜ) nr 1453/2001, (EÜ) nr 1454/2001, (EÜ) nr 1868/94, (EÜ) nr 1251/1999, (EÜ) nr 1254/1999, (EÜ) nr 1673/2000, (EMÜ) nr 2358/71 ja (EÜ) nr 2529/2001 (EÜT L 270, lk 1, parandus ELT 2004, L 94, lk 70; ELT eriväljaanne 03/40, lk 269), tunnistas määruse nr 1254/1999 kaks eelnimetatud sätet 1. jaanuarist 2005 kehtetuks.

8 Määruse nr 1782/2003 põhjendustes 2 ja 24 märgitakse:

„(2) Otsetoetuse täielik maksmine tuleks siduda põllumajandusmaa ning põllumajandusliku tootmise ja tegevusega seotud eeskirjade järgimisega. Need eeskirjad peaksid aitama kaasa liita ühisesse turukorraldusse keskkonda, toidu ohutust, loomade tervishoidu ja heaolu ning head põllumajandus- ja keskkonnatingimust käsitlevad põhistandardid. Kui neid põhistandardeid ei järgita, peaksid liikmesriigid otsetoetuse maksmise täielikult või osaliselt tühistama, lähtudes kriteeriumidest, mis oleksid proportsionaalsed, objektiivsed ja järkjärgulised. Sellised tühistamised ei tohiks piirata ühenduse või siseriiklike õigusaktide alusel praegu sätestatud või tulevikus sätestatavate karistuste kohaldamist.

[…]

(24) Ühenduse põllumajanduse konkurentsivõime suurendamine ning toidukvaliteedi ja keskkonnastandardite soodustamine põhjustab paratamatult põllumajandustoodete institutsionaalsete hindade languse ning ühenduse põllumajandustootjate jaoks tootmiskulude kasvu. Nende eesmärkide saavutamiseks ning rohkem turule orienteeritud ja säästva põllumajanduse soodustamiseks on vaja lõpetada üleminek tootmise toetamiselt tootjate toetamisele, kehtestades iga põllumajandustootja jaoks toodanguga sidumata sissetulekutoetuse

süsteemi. Toetuse lahutamine toodangust ei muuda põllumajandustootjale tegelikult makstavaid toetussummasid, vaid suurendab märkimisväärselt sissetulekutoetuse tõhusust. Seetõttu tuleks ühtse otsetoetuse saamise tingimuseks kehtestada see, et peetaks kinni keskkonna, toidu ohutuse ning loomade tervishoiu ja heaoluga seotud tingimustest ja et põllumajandusettevõttes valitseksid head põllumajandus- ja keskkonnatingimused."

9 Määruse nr 1782/2003 artikkel 1 sätestab:

„Käesoleva määrusega kehtestatakse:

– ühiseeskirjad ühise põllumajanduspoliitika raames sissetulekutoetusena makstavate I lisas loetletud otsetoetuste jaoks, mida rahastatakse Euroopa Põllumajanduse Arendus- ja Tagatisfondi (EAGGF) tagatisrahastust, välja arvatud [nõukogu 17. mai 1999. aasta] määrusega (EÜ) nr 1257/1999 [Euroopa Põllumajanduse Arendus- ja Tagatisfondi (EAGGF) toetuse kohta maaelu arendamiseks ning teatavate määruste muutmise ja kehtetuks tunnistamise kohta (EÜT L 160, lk 80; ELT eriväljaanne 03/25, lk 391)] ettenähtud toetused,

– põllumajandustootjate sissetulekutoetus (edaspidi „ühtne otsemaksete kava"),

– […] veise- ja vasikaliha […] tootvate põllumajandustootjate toetuskavad."

10 Määruse nr 1782/2003 artikli 2 punkti d kohaselt on „otsetoetus" „sissetulekutoetuse kava alusel otse põllumajandustootjatele antavad [selle määruse] I lisas loetletud toetused". Selles lisas nimetatakse veiseliha sektori osas muu seas ammlehmatoetust.

11 Otsemakseid puudutavad ühiseeskirjad on sätestatud määruse nr 1782/2003 II jaotises „Üldsätted", mille 1. peatükk „Nõuetele vastavus" sisaldab selle määruse artikleid 3–9.

12 Nimetatud määruse artikli 3 lõige 1 sätestab:

„Põllumajandustootja, kellele makstakse otsemakset, täidab III lisas osutatud kohustuslikke majandamisnõudeid kõnealuses lisas kehtestatud ajakava kohaselt ning artikli 5 alusel kehtestatud häid põllumajandus- ja keskkonnatingimusi."

13 Määruse nr 1782/2003 artikli 4 lõike 1 kohaselt puudutavad III lisas osutatud kohustuslikud majandamisnõuded inimeste ja loomade tervishoidu ja taimetervist, keskkonda ja loomade heaolu. Nende kohustuslike majandamisnõuete seas, mis tulenevad 18 direktiivist ja määrusest, nimetatakse kõnealuse lisa punkti A alapunktis 8 määruse nr 1760/2000 artikleid 4 ja 7.

14 Määruse nr 1782/2003 artikli 6 lõige 1 sätestab:

„Kui konkreetsele põllumajandustootjale omistatava tegevuse või tegevusetuse tulemusel on rikutud kohustuslikke majandamisnõudeid või häid põllumajandus- ja keskkonnatingimusi, vähendatakse sellel kalendriaastal makstavate otsetoetuste kogusummat, mil tingimusi ei täidetud, või tühistatakse see summa […] pärast artiklite 10 ja 11 kohaldamist."

15 Selle määruse artikli 7 lõike 1 kohaselt sätestatakse vähendamiste ja väljaarvamiste üksikasjalikud eeskirjad, võttes eriti arvesse tuvastatud rikkumiste tõsidust, ulatust, püsivust ja korduvust.

16 Kõnealuse määruse II jaotise alla kuuluva 2. peatüki „Toetuste ümbersuunamine ja finantsdistsipliin" artikli 10 lõige 1 sätestab, et kõiki otsetoetuste summasid, mis makstakse põllumajandustootjale konkreetsel aastal konkreetses liikmesriigis, vähendatakse kuni 2012. aastani igal aastal selles sättes märgitud protsendimäära võrra.

17 Vastavalt määruse nr 1782/2003 artiklile 11, mida korratakse ka kõnealuses 2. peatükis, võib Euroopa Liidu Nõukogu neid summasid finantsdistsipliiniga seotud põhjustel igal aastal kohandada.

18 Kõnealuse määruse III jaotis „Ühtne otsemaksete kava" sisaldab 1.-4. peatükis põllumajandustootja toodanguga „sidumata" sissetulekutoetuse süsteemi üldsätteid. Selle määruse artikli 33 lõike 1 punktist a, artikli 37 lõikest 1 ning artiklitest 38 ja 41 tuleneb, et põllumajandustootjatel, kes on võrdlusperioodi kalendriaastate

2000–2002 jooksul saanud toetust vähemalt kõnealuse määruse ühe VI lisas osutatud toetuskava, sh ammlehmatoetuse alusel, on õigus toetusele, mida iga põllumajandustootja kohta arvutatakse võrdlussumma põhjal, võttes aluseks vastava toetuskava raames asjaomasel ajavahemikul makstud tasude summa aastase keskmise. Võrdlussummad kokku ei ole suuremad kui kõnealuse määruse VIII lisas osutatud siseriiklik ülemmäär iga liikmesriigi kohta.

19 Nimetatud III jaotise 5. peatüki „Piirkondlik ja valikuline rakendamine" sätted näevad ette, et liikmesriigid võivad kuni 1. augustini 2004 teha otsuse kohaldada III jaotise 1.–4. peatükis osutatud ühtset otsemaksete kava kas piirkondlikul tasandil või osaliselt.

20 Kõnealuse 5. peatüki 1. jagu „Piirkondlik rakendamine" koosneb artiklitest 58–63. Määruse nr 1782/2003 artikli 58 lõigete 1 ja 3 ning artikli 59 lõigete 1 ja 2 kohaselt võib liikmesriik jaotada ühtse otsemaksete kava piirkondades, jaotades siseriikliku ülemmäära mitte selle liikmesriigi põllumajandustootjate vahel individuaalselt, lähtudes seejuures nende vastavatest võrdlussummadest, vaid selle liikmesriigi erinevate piirkondade vahel, ning jaotades eelnimetatud piirkondliku ülemmäära kõigi asjaomase piirkonna põllumajandustootjate vahel kindlates summades, nii et igal põllumajandustootjal on toetusõigus, mille ühikuväärtus arvutatakse jagades piirkondliku ülemmäära piirkondlikul tasandil kehtestatud toetuskõlblike hektarite arvuga.

21 Sama 5. peatüki 2. jagu „Osaline rakendamine" sisaldab artikleid 64–69. Selle jao sätete kohaselt võivad liikmesriigid siseriiklikul või piirkondlikul tasandil säilitada toetuste „uuesti sidumise" kava raames teatavad tootmisotsetoetused. Määruse nr 1782/2003 artikli 68 „Veise- ja vasikaliha toetused" lõike 2 punkti a alapunkti i esimene ja kolmas taane sätestavad, et liikmesriigid võivad jätkata ammlehmatoetuse maksmist selle määruse IV jaotise 12. peatükis ette nähtud tingimustel.

22 Nimetatud IV jaotis „Muud toetuskavad" sisaldab viimati nimetatud „sidumata" otsetoetuskavadele kohaldatavaid sätteid. Määruse nr 1782/2003 12. peatüki „Veise- ja vasikaliha toetused" alla kuuluv artikkel 138 sätestab, et veise- ja vasikaliha otsetoetuste, sh kõnealuse määruse artiklites 125–128 osundatud ammlehmatoetuse saamiseks tuleb loom identifitseerida ja registreerida.

Veisetoetuskavade üksikasjalikud eeskirjad

– Määrus (EMÜ) nr 3887/92

23 Komisjoni 23. detsembri 1992. aasta määruse (EMÜ) nr 3887/92, millega sätestatakse teatavate ühenduse toetuskavade ühtse haldus- ja kontrollisüsteemi üksikasjalikud rakenduseeskirjad (EÜT L 391, lk 36), mida on muudetud komisjoni 21. detsembri 1999. aasta määrusega (EÜ) nr 2801/1999 (EÜT L 340, lk 29; edaspidi „määrus nr 3887/92"), artikkel 10c sätestab normid, mida kohaldatakse toetuse vähendamisele toetusetaotlusega hõlmamata veiste registreerimise alaste nõuete järgimata jätmise korral. See artikkel on sõnastatud järgmiselt:

„1. Muude kui artiklis 10b nimetatud veiste osas juhul, kui kohapealsete kontrollide käigus tuvastatakse, et põllumajandusettevõttes olevate ja toetuskõlblike või toetuse andmisel arvessevõetavate loomade arv ei vasta:

a) vastavalt määruse […] nr 820/97 artiklile 7 elektroonilisse andmebaasi kantud loomadele;

b) vastavalt määruse […] nr 820/97 artiklile 7 ettevõtja registrisse kantud loomadele;

c) vastavalt määruse […] nr 820/97 artiklile 6 põllumajandusettevõttes hoitavate loomapasside arvule,

siis vähendatakse proportsionaalselt toetuse summat, mis määrati põllumajandusettevõttele asjaomase toetuskava raames nende 12 kuu eest, mis eelnesid kohapealsele kontrollile, mille käigus kõnealused asjaolud tuvastati, välja arvatud vääramatu jõu korral.

Vähendamine arvutatakse vastavalt asjaomase toetuskava alla kuuluvate loomade arvu või määruse […] nr 820/97 artiklis 5 ette nähtud andmebaasi kannete või loomapasside või ettevõtja registrisse kantud loomade arvu alusel, valides neist kõige väiksema arvu.

[…]

3. Kui kohapealse kontrolli käigus tuvastatud erinevus on suurem kui 20% tuvastatud toetuskõlblikest loomadest, ei anta kohapealsele kontrollile eelnenud 12 kuu eest mingit toetust.” [mitteametlik tõlge]

– Määrus (EÜ) nr 2419/2001

24 Määrus nr 3887/92 tunnistati kehtetuks komisjoni 11. detsembri 2001. aasta määrusega (EÜ) nr 2419/2001, millega sätestatakse nõukogu määrusega (EMÜ) nr 3508/92 kehtestatud teatavate ühenduse toetuskavade ühtse haldus- ja kontrollisüsteemi üksikasjalikud rakenduseeskirjad (EÜT L 327, lk 11, parandus EÜT 2002, L 7, lk 48; ELT eriväljaanne 03/34, lk 308). Määruse nr 2419/2001 artikli 53 lõike 1 teise lause kohaselt kohaldatakse siiski määrust nr 3887/92 jätkuvalt toetusetaotluste suhtes, milles käsitletakse enne 1. jaanuari 2002 algavaid turustusaastaid või lisatasuperioode.

25 Määruse nr 2419/2001 artiklid 36–43, mis kuuluvad IV jaotise „Toetuse, vähendamiste ja väljaarvamiste arvutamise alus" alla, sisaldavad loomapidamistoetuse taotlustega seotud tähelepanekute korral kohaldatavaid norme.

26 Selle määruse artikkel 39 „Toetusetaotlustega hõlmamata veiste identifitseerimist ja registreerimist käsitlevate sätete järgimata jätmine" sätestab lõike 1 esimeses lõigus:

„Kui veiste identifitseerimise ja registreerimise süsteemi sätete järgimata jätmine avastatakse toetusetaotlustega hõlmamata veiste kohapealse kontrollimise tulemusena, vähendatakse vajaduse korral pärast artikli 38 kohaste vähendamiste kohaldamist toetuse kogusummat, mida põllumajandusettevõtjal oleks veiste puhul makstava toetuse kavade alusel asjaomase lisatasuperioodi jooksul olnud õigus saada vastavalt artikli 36 lõikele 3, lõikes 2 sätestatud valemi põhjal arvutatava summa võrra, välja arvatud vääramatu jõu esinemise või artiklis 48 määratletud erandlike asjaolude korral."

27 Vastavalt lõikele 2 võrdub vähendamise summa toetuse kogusumma, mida põllumajandusettevõtjal on asjaomase lisatasuperioodi jooksul veiste toetuskava alusel õigus saada, ja selle koefitsiendi korrutisega, mis vastab järgimata jätmise kordade arvu ja kohapealse kontrolli ajal põllumajandusettevõttes peetavate veiste arvu suhtele, kusjuures tegemist on kaalutud koefitsiendiga, mille puhul võetakse arvesse veiste keskmine arv põllumajandusettevõttes kohapealse kontrolli läbiviimise aastal.

28 Komisjoni 23. jaanuari 2004. aasta määruse (EÜ) nr 118/2004, millega muudetakse määrust nr 2419/2001 (EÜT L 17, lk 7; ELT eriväljaanne 03/34, lk 308), artikli 1 punkti 11 alapunktiga a lisati nimetatud artikli 39 lõike 1 esimesele lõigule järgmine lause:

„Vähendatava toetuse summa ei ületa siiski 20% sellest kogusummast, mida talupidajal on [veiste puhul makstava toetuse kavade alusel asjaomase lisatasuperioodi jooksul] õigus saada."

– Määrus nr 796/2004

29 Määrusega nr 796/2004 tunnistati määrus nr 2419/2001 kehtetuks. Määruse nr 796/2004 artikli 81 teine lõik sätestab, et seda määrust kohaldatakse 1. jaanuaril 2005 algavate turustusaastate või toetuseperioodidega seotud abitaotluste suhtes.

30 Määruse nr 796/2004 põhjendused 12, 55 ja 56 on sõnastatud järgmiselt:

„(12) Määrus […] nr 1782/2003 jätab liikmesriikidele valiku selles ette nähtud teatavate toetuskavade rakendamise suhtes. Käesolevas määruses tuleb seega sätestada haldus- ja kontrollivajadused võimalikke valikuid silmas pidades. Käesolevas määruses kehtestatavaid selliseid sätteid võib seega kohaldada üksnes sellises ulatuses, milles liikmesriigid on neid valikuid teinud.

[…]

(55) Ühenduse finantshuvide tõhusaks kaitsmiseks tuleks võtta asjakohased meetmed, et võidelda eeskirjade eiramise ja pettuste vastu. Eraldi tuleks sätestada juhtumid, kus leitakse erinevate asjaomaste toetuskavade abikõlblikkuskriteeriumite eiramisi.

(56) Määruses […] nr 1782/2003 kavandatud vähendamiste ja väljaarvamiste süsteemil on aga nõuetele vastavuse kohustustega seoses hoopis muu eesmärk, nimelt motiveerida põllumajandustootjaid austama nõuetele vastavuse valdkonnas juba olemasolevaid õigusakte."

31 Määruse nr 796/2004 III jaotis, mis käsitleb kontrolle, sisaldab III peatükki „Nõuetele vastavusega seotud kontrollid". Sellesse peatükki kuulub artikkel 48, mille lõike 1

esimene ja teine lõik ning punktid b ja c sätestavad, et iga käesoleva peatüki alusel läbiviidava kohapealse kontrolli kohta peab pädev kontrolliasutus koostama kontrolliaruande, mis koosneb mitmest osast. Üks osa peab kajastama eraldi iga akti ja standardi kontrollimisi ning teises, n-ö analüütilises osas peab hindama rikkumise olulisust iga õigusakti ja/või standardi suhtes, kriteeriumite raskuse, ulatuse, püsivuse ja korduvuse suhtes, märkides ära kõik tegurid, mis võiksid tingida rakendatava vähendamise suurendamise või vähendamise.

32 Määruse nr 796/2004 IV jaotises määratletakse toetuse, vähendamiste ja väljaarvamiste arvutamise aluse normid.

33 Selle jaotise I peatükk „Leiud seoses abikõlblikkuskriteeriumiga" sisaldab artiklites 57–63 sätteid, mis on kohaldatavad loomapidamistoetusi puudutavas osas ja millest artikkel 59 sätestab vähendamised või väljaarvamised toetusetaotlusega hõlmatud veiste puhul.

34 Sama jaotise II peatükk „Leiud seoses nõuetele vastavusega" sisaldab muu hulgas järgmisi sätteid:

„*Artikkel 66*

Vähendamiste kohaldamine hooletuse puhul

1. Ilma et see piiraks artikli 71 kohaldamist, kui kindlaksmääratud rikkumine tuleneb põllumajandustootja hooletusest, kohaldatakse vähendamist otsetoetuste

kogusummale, nagu on määratletud määruse […] nr 1782/2003 artikli 2 punktis d, mis on määratud või määratakse asjaomasele põllumajandustootjale avastamise kalendriaastal esitatud või esitatavate abitaotluste põhjal. Üldreeglina on vähendamise ulatuseks 3% kogusummast.

Makseasutus võib pädeva kontrolliasutuse poolt kontrolliaruandes esitatud hinnangu alusel kooskõlas artikli 48 lõike 1 punktiga c siiski otsustada kas vähendada seda protsenti 1%-le või suurendada seda 5%-le sellest kogusummast või artikli 48 lõike 1 punktis c viidatud juhtudel vähendamisi mitte kohaldada.

2. Kui sama valdkonna õigusaktide või standardite nõudeid pole täidetud enam kui ühel määratletud juhtumil, käsitletakse neid juhtumeid vähendamise kindlaksmääramiseks kooskõlas lõikega 1 ühe tingimuste rikkumisena.

3. Kui mitme valdkonna tingimusi pole täidetud enam kui ühel kindlaksmääratud juhul, kohaldatakse vähendamise kindlaksmääramise menetlust vastavalt lõike 1 sätetele individuaalselt iga üksiku nõuetele mittevastavuse suhtes.

Standardile, mis kujutab endast ka nõuet, mittevastavust loetakse siiski üheks nõuetele mittevastavuseks.

Tulemuseks saadud vähendusprotsendid liidetakse. Maksimaalne vähendamine ei ületa siiski 5% lõikes 1 viidatud kogusummast.

4. Ilma et see piiraks tingimuste rikkumiste tahtlike juhtumite käsitlemist kooskõlas artikliga 67, kui on kindlaks tehtud tingimuste korduv rikkumine, korrutatakse kooskõlas lõikega 1 kinnitatav protsent esimese rikkumise esimese korduse puhul kolmega. Selleks määratleb makseasutus, juhul kui see protsent kinnitati kooskõlas lõikega 2, protsendi, mida oleks kohaldatud asjaomase nõude või standardi esimesele rikkumisele.

Edasiste kordusjuhtumite korral kohaldatakse eelmise korduva rikkumise suhtes kinnitatud vähendamise suhtes iga kord korrutustegurit kolm. Maksimaalne vähendamine ei ületa siiski 15% lõikes 1 viidatud kogusummast.

Kui on jõutud maksimumprotsendini 15%, teavitab makseasutus asjaomast põllumajandustootjat, et sama rikkumise veelkordsel kindlaksmääramisel käsitletakse seda tema tahtliku käitumisena artikli 67 tähenduses. Kui seejärel määratakse kindlaks veelkordne rikkumine, määratakse kohaldatav vähendusprotsent nii, et eelmine korrutustulemus korrutatakse vajaduse korral kolmega enne 15% piirmäära kohaldamist, nagu on sätestatud teise lõigu viimases lauses.

5. Juhul kui määratakse kindlaks korduv rikkumine samaaegselt muu rikkumisega või muu korduva rikkumisega, liidetakse sellest tulenevad vähendusprotsendid. Ilma et see piiraks lõike 4 kolmanda lõigu kohaldamist, ei tohi maksimaalne vähendamine siiski ületada 15% lõikes 1 osutatud kogusummast.

Artikkel 67

Vähendamiste ja väljaarvamiste kohaldamine tahtliku rikkumise puhul

1. Ilma et see piiraks artikli 71 kohaldamist, kui määratletud rikkumine on olnud põllumajandustootja poolt tahtlik, on artikli 66 lõike 1 esimeses lõigus viidatud kogusummale kohaldatavaks vähendamiseks üldreeglina 20% sellest kogusummast.

Makseasutus võib pädeva kontrolliasutuse poolt kontrolliaruandes esitatud hinnangu alusel kooskõlas artikli 48 lõike 1 punktiga c siiski otsustada vähendada seda protsenti, kuid mitte alla 15%, või vajaduse korral suurendada seda 100%ni sellest kogusummast.

2. Kui tahtlik rikkumine on seotud konkreetse toetuskavaga, arvatakse põllumajandustootja sellest toetuskavast välja kõnealuseks kalendriaastaks.

Äärmusliku ulatuse, raskusastme või kestvuse korral või kui on määratletud korduvaid tahtlikke rikkumisi, arvatakse põllumajandustootja asjaomasest toetuskavast välja veel ka järgmiseks kalendriaastaks.”

Ühenduse õigusaktides sätestatud halduskaristuste ajaline kohaldamine

35 Määruse nr 2988/95 artikkel 1 sätestab:

„1. Euroopa ühenduste finantshuvide kaitsmiseks võetakse käesolevaga vastu üldised eeskirjad ühenduse õiguse suhtes toimunud eeskirjade eiramise ühtse kontrolli ning haldusmeetmete ja -karistuste kohta.

2. „Eeskirjade eiramine" tähendab ühenduse õiguse mis tahes sätte rikkumist ettevõtja tegevuse või tegevusetuse kaudu, mis kahjustab või kahjustaks ühenduste üldeelarvet või nende juhitavaid eelarveid kas otse ühenduste nimel kogutud omavahenditest laekunud tulu vähenemise või kaotamise või põhjendamatu kuluartikli tõttu."

36 Sama määruse artikli 2 lõike 2 teine lause on sõnastatud järgmiselt:

„Kui ühenduse eeskirjades kehtestatud halduskaristusi määravaid sätteid muudetakse hiljem, kohaldatakse tagasiulatuvalt kergemaid sätteid."

Siseriiklikud õigusnormid

37 Ühise põllumajanduspoliitika reformi Saksa õigusesse ülevõttev 21. juuli 2004. aasta seadus (Gesetz zur Umsetzung der Reform der Gemeinsamen Agrarpolitik, *BGBl.*, 2004 I, lk 1763) näeb ette, et ammlehmatoetust tuleb alates 1. jaanuarist 2005 maksta selliselt, et see on osa määruse nr 1782/2003 III jaotises sätestatud ühtsest otsemaksete kavast. Lisaks kehtestab see seadus ühtse otsemaksete kava piirkondliku rakendamise.

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimus

38 2001. aasta maikuu jooksul taotles R. Jager ametilt 71 veise eest 2001. aasta ammlehmatoetust.

39 Amet jättis 24. jaanuari 2002. aasta otsusega taotluse tervikuna rahuldamata põhjendusel, et kohapealse kontrolli käigus tuvastati eeskirjade eiramisi määruse nr 3887/92 artikli 10c lõike 1 tähenduses, kuna tuvastatud erinevus oli suurem kui 20% toetuskõlblike loomade arvust.

40 Pärast tulemusteta jäänud vaiet esitas R. Jager 25. juulil 2002 kaebuse Verwaltungsgericht Schwerinile.

41 Eelotsusetaotluse esitamise otsuses märgib nimetatud kohus, et võttes arvesse määruse nr 2988/95 artikli 2 lõike 2 teist lauset ja 1. juuli 2004. aasta otsust kohtu-

asjas C-295/02: Gerken (EKL 2004, lk I-6369), mis käsitlevad kergema karistuse tagasiulatuva kohaldamise põhimõtet, on määrus nr 118/2004 käesolevas kohtuasjas igal juhul asjakohane, kuna viimati nimetatud määrusega lisati määruse nr 2419/2001 artikli 39 lõike 1 esimesele lõigule maksimaalne piirmäär, st et toetuse vähendamine ei või ületada 20% toetuse kogusummast, millele ettevõtjal on asjaomase toetuse võrdlusperioodi kohta kehtiva veisetoetuskava alusel õigus.

42 Nimetatud kohus leiab siiski, et 2005. aasta 1. jaanuaril algavate turustusaastate või toetuse võrdlusperioodidega seotud toetusetaotluste suhtes kohaldatav määrus nr 796/2004 on R. Jageri suhtes veelgi soodsam. Selle määruse artiklites 57–63, mis suures osas kordavad määruse nr 2419/2001 artiklite 36–43 sätteid, ei leidu siiski viimati nimetatud määruse artikliga 39 analoogset sätet. R. Jageri jaoks on kergeim võimalik karistus aga karistuse puudumine.

43 Verwaltungsgericht Schwerin esitab sellele vaatamata küsimuse, kas selline soodsam säte võib käesoleval juhul olla põhikohtuasjas kohaldatav, kuna Saksamaal makstakse alates 1. jaanuarist 2005 ammlehmatoetust ühtse otsemaksena, nii et määruse nr 796/2004 artiklites 57–63 ette nähtud sätted loomapidamistoetuste kohta ei kuulu selles liikmesriigis kohaldamisele.

44 Neil asjaoludel otsustas Verwaltungsgericht Schwerin menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmise eelotsuse küsimuse:

„[K]as õigusnormi, mis näeb ette kergema karistuse (seoses loomapidamistoetusega), tuleb tagasiulatuvalt kohaldada ka siis, kui see õigusnorm on põhimõtteliselt kohal-

datav üksnes sellise ajavahemiku suhtes, mil asjaomases liikmesriigis loomatoetusi enam ei maksta, vaid on üle mindud otsetoetuste süsteemile[?]”

Eelotsuse küsimus

Sissejuhatavad märkused eelotsuse küsimuse ulatuse kohta

45 Eelotsusetaotluse esitanud kohus soovib sisuliselt teada, kas määruse nr 2988/95 artikli 2 lõike 2 teist lauset tuleb tõlgendada nii, et määruse nr 796/2004 artiklite 57–63 sätted kohalduvad tagasiulatuvalt loomapidamistoetuse taotlusele, mis kuulub ajaliselt määruse nr 3887/92 kohaldamisalasse, mille artikli 10c alusel arvati taotleja toetuse saajate hulgast välja, olgugi et määruse nr 796/2004 kõnealused sätted ei ole asjaomases liikmesriigis materiaalõiguslikult kohaldatavad.

46 EÜ artiklis 234 sätestatud siseriiklike kohtute ja Euroopa Kohtu vahelises koostöömenetluses on Euroopa Kohtu ülesanne anda siseriiklikule kohtule tarvilik vastus, mis võimaldaks viimasel poolelioleva kohtuasja lahendada. Seda arvestades tuleb Euroopa Kohtul temale esitatud küsimused vajaduse korral ümber sõnastada (4. mai 2006. aasta otsus kohtuasjas C-286/05: Haug, EKL 2003, lk I-4121, punkt 17, ja 8. märtsi 2007. aasta otsus kohtuasjas C-45/06: Campina, EKL 2007, lk I-2089, punkt 30).

47 Lisaks on Euroopa Kohtu ülesanne tõlgendada kõiki ühenduse õiguse sätteid, mida siseriiklikud kohtud vajavad oma kohtuasjade lahendamiseks, isegi kui need kohtud

ei ole selliseid sätteid Euroopa Kohtule esitatud küsimustes otseselt maininud (vt 19. novembri 2002. aasta otsus kohtuasjas C-304/00: Strawson ja Gagg & Sons, EKL 2002, lk I-10737, punkt 58, ning eespool viidatud kohtuotsus Campina, punkt 31).

48 Eelotsusetaotlusest nähtub, et eelotsuse küsimus tugineb eeldusele, mille kohaselt põhikohtuasjas käsitletavate rikkumiste, s.o määruses nr 1760/2000 ette nähtud toetusetaotlustega hõlmamata veiste identifitseerimist ja registreerimist käsitlevate eeskirjade järgimata jätmise suhtes ei sätesta vastupidi määrusele nr 3887/92 ning määrusele nr 2419/2001, millega tunnistati viimati nimetatud määrus kehtetuks ja mis seda määrust asendas, põhikohtuasja menetluse jooksul jõustunud määrus nr 796/2004 ühtegi karistust.

49 Nagu R. Jager, Kreeka valitsus ning Euroopa Ühenduste Komisjon on õigesti väitnud, on see eeldus väär.

50 Nagu eelotsusetaotluse esitanud kohus märkis, ei sisalda erinevalt määruse nr 2419/2001 artiklitest 36–43, mis hõlmavad loomapidamistoetuse taotlustega seotud vähendamiste ja väljaarvamiste arvutamise alust käsitlevaid sätteid, määruse nr 796/2004 sama reguleerimisalaga artiklid 57–63 määruse nr 2419/2001 artikliga 39 analoogset sätet, mis sarnaselt määruse nr 3887/92 artikliga 10c, mida see asendas, käsitles määrusega nr 1760/2000 ette nähtud identifitseerimist ja registreerimist käsitlevate sätete eiramise korral veisetoetuse summa vähendamist just toetusetaotlustega hõlmamata veiste osas.

51 Siiski ei saa sellest järeldada, et määrus nr 796/2004 ei sisalda selle kohta ühtki sätet.

52 Määrusega nr 1782/2003 kehtestatud ühise põllumajanduspoliitika reformi raames – mille teatavaid üksikasjalikke eeskirju täpsustab määrus nr 796/2004 – määrusega nr 1760/2000 kehtestatud veiste registreerimise ja identifitseerimise nõuded, nii nagu tuleneb määruse nr 1782/2003 artikli 3 lõikest 1 koostoimes selle määruse III lisa punkti A alapunktiga 8, kuuluvad edaspidi kohustuslike majandamisnõuete hulka, mida otsetoetuste saaja on kohustatud nõuetele vastavuse kohustuse raames täitma nii liikmesriikides, kes on kehtestanud määruse nr 1782/2003 III jaotises osundatud ühtse otsemaksete kava, kui ka liikmesriikides, kes on nimetatud määruse artikli 68 alusel otsustanud selle määruse IV jaotises osundatud toetuste osalise „uuesti sidumise" kasuks, ning seda nii toetusetaotlustega hõlmamata veiste osas kui ka nende veiste osas, mis on toetusetaotlustega hõlmatud.

53 Määruse nr 1782/2003 artikli 6 lõike 1 ja artikli 7 lõike 1 ning selle määruse põhjenduse 2 kohaselt toob nõuetele vastavust puudutavate eeskirjade rikkumine kaasa vähendamisi ja väljaarvamisi, mis on märgitud määruse nr 796/2004 artiklites 66 ja 67.

54 Veiste osas, mis põhikohtuasjas käsitletavate veiste kombel on toetusetaotlustega hõlmamata, tulenevad määruses nr 1760/2000 ette nähtud identifitseerimis- ja registreerimisnõuded nimetatud määruse artiklitest 66 ja 67, mis puudutavad nõuetele vastavust.

55 Määruse nr 796/2004 artiklid 57–63, millele eelotsusetaotluse esitanud kohus on viidanud, ei ole põhikohtuasjas käsitletavale olukorrale sarnases olukorras aga kohaldatavad, kuna nendes nähakse ette loomapidamistoetuste taotluste abikõlblikkuskriteeriumite eiramiste korral kohaldatavad vähendamised ja väljaarvamised.

56 Esiteks tuleneb määruse nr 1782/2003 artiklist 138 ning määruse nr 796/2004 artiklist 59, et neid sätteid kohaldatakse abikõlblikkuskriteeriumite eiramist käsitletavate normidena ainult siis, kui määruses nr 1760/2000 sätestatud veiste identifitseerimise ja registreerimise nõudeid ei ole toetusetaotlusega hõlmatud veiste osas järgitud.

57 Teisalt on samal põhjusel sellised sätted määruse nr 796/2004 põhjenduse 12 põhjal kohaldatavad üksnes liikmesriikides, kes on teinud valiku veise- ja vasikaliha osas makstavate toetuste osalise „uuesti sidumise" kasuks, mistõttu need sätted ei ole kohaldatavad liikmesriikides, kes on Saksamaa Liitvabariigi kombel algusest peale kehtestanud ühtse otsemaksete kava.

58 Eeltoodut arvestades tuleb selleks, et anda siseriiklikule kohtule tarvilik vastus, esitatud küsimus ümber sõnastada ning järeldada, et nimetatud kohus soovis sellega teada, kas määruse nr 2988/95 artikli 2 lõike 2 teist lauset tuleb tõlgendada nii, et määruse nr 796/2004 artiklite 66 ja 67 sätteid kohaldatakse tagasiulatuvalt loomapidamistoetuse taotlusele, mis kuulub ajaliselt määruse nr 3887/92 kohaldamisalasse, mille artikli 10c alusel arvati taotleja toetuse saajate hulgast välja.

Määruse nr 2988/95 artikli 2 lõike 2 teise lause tõlgendamine

59 Euroopa Kohtu praktika kohaselt kuulub kergema karistuse tagasiulatuva kohaldamise põhimõte liikmesriikide ühiste riigiõiguslike tavade hulka, millest tulenevalt peab seda käsitlema kui ühenduse õiguse üldpõhimõtet, mille järgimise Euroopa Kohus tagab ning mida siseriiklik kohus peab järgima (vt selle kohta 3. mai 2005. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-387/02, C-391/02 ja C-403/02: Berlusconi jt, EKL 2005, lk I-3565, punktid 67–69, ja eespool viidatud kohtuotsus Campina, punkt 32).

60 See põhimõte on täpsema väljenduse leidnud määruse nr 2988/95 artikli 2 lõike 2 teises lauses, mille kohaselt peavad pädevad asutused sellise käitumise suhtes, mis on selle artikli lõike 1 tähenduses eeskirjade eiramine, kohaldama tagasiulatuvalt hilisemaid muudatusi, mis on kehtestatud ühenduse asjaomase valdkonna õigusnormide kergemaid halduskaristusi määravates sätetes (vt selle kohta 17. juuli 1997. aasta otsus kohtuasjas C-354/95: National Farmers' Union jt, EKL 1997, lk I-4559, punkt 41; eespool viidatud kohtuotsus Gerken, punkt 61; eespool viidatud kohtuotsus Campina, punkt 33, ja 24. mai 2007. aasta otsus kohtuasjas C-45/05: Maatschap Schonewille-Prins, EKL 2007, lk I-3997, punkt 55).

61 Nagu Euroopa Kohus on ühenduse õiguse eeskirjade eiramise eest ette nähtud kontrollide ja karistuste valdkonnas juba sedastanud, on ühenduse seadusandja kehtestanud määruse nr 2988/95 vastuvõtmisega rea üldpõhimõtteid ja nõudnud, et neid põhimõtteid järgitaks üldreeglina kõikide valdkondade õigusnormides (vt selle kohta 16. märtsi 2006. aasta otsus kohtuasjas C-94/05: Emsland-Stärke, EKL 2006, lk I-2619, punkt 50 ja viidatud kohtupraktika).

62 Seega tuleb teha kindlaks, kas käesoleva kohtuotsuse punktis 60 märgitud tingimused on põhikohtuasja asjaolude korral täidetud.

63 Selles osas tuleb esiteks sedastada, et toetusetaotlustega hõlmamata veiste osas kujutab määrusega nr 1760/2000 ette nähtud identifitseerimist ja registreerimist käsitlevate sätete eiramine, millele määruse nr 3887/92 artikkel 10c on põhikohtuasjas ajaliselt kohaldatav, endast eeskirjade eiramist määruse nr 2988/95 artikli 1 lõike 2 tähenduses, kuna see ühenduse õiguse rikkumine võib kahjustada ühenduste üldeelarvet (vt analoogia alusel eespool viidatud kohtuotsus Gerken, punkt 49).

64 Teiseks tuleb märkida, et asjaomasele kontrollile eelnenud 12 kuu eest makstava loomapidamistoetuse saajate hulgast täielik väljaarvamine, mis on ette nähtud määruse nr 3887/92 artikli 10c lõikes 3, nagu see määrati põhikohtuasjas, kujutab ilmselgelt endast „halduskaristust" määruse nr 2988/95 artikli 2 lõike 2 tähenduses (vt selle kohta 16. mai 2002. aasta otsus kohtuasjas C-63/00: Schilling ja Nehring, EKL 2002, lk I-4483, punktid 26 ja 27, ning eespool viidatud kohtuotsus Gerken, punkt 50; vt analoogia alusel ka eespool viidatud kohtuotsus National Farmers' Union jt, punkt 40, ja kohtuotsus Haug, punkt 21).

65 Kolmandaks tuleb seoses küsimusega, kas seda karistuste süsteemi on hiljem määruse nr 2988/95 artikli 2 lõike 2 teise lause tähenduses muudetud, meenutada, et pärast põhikohtuasjas käsitletavate loomapidamistoetuste esitamist tunnistati määrus nr 3887/92 kehtetuks ning asendati määrusega nr 2419/2001.

66 Nagu märkisid nii eelotsusetaotluse esitanud kohus ise kui ka Euroopa Kohtule kirjalikke märkusi esitanud huvitatud isikud, kujutab viimati nimetatud määruse artikli 39 lõige 1, mis määruse nr 118/2004 artikli 1 punkti 11 alapunktiga a muudetud versioonis kehtestab toetusetaotlustega hõlmamata veiste osas määrusega nr 1760/2000 sätestatud identifitseerimist ja registreerimist käsitlevate eeskirjade eiramise korral kohaldatava vähendamise maksimaalse piirmäära, endast sellist määruse nr 3887/92 artiklis 10c sätestatud karistuste süsteemi hilisemat muudatust. Kõnealust artiklit 10c asendava artikli 39 lõike 1 eesmärk on määrusega nr 1254/1999 kehtestatud veisetoetuskava raames piirata sellise eeskirjade eiramise suhtes kohaldatavate karistuste määra (vt analoogia alusel eespool viidatud kohtuotsus Campina, punktid 36–38).

67 Seevastu on nimetatud huvitatud isikud eriarvamusel küsimuses, kas pärast määrust nr 118/2004 kehtima hakanud määruse nr 796/2004 artiklites 66 ja 67 sätestatud karistuste süsteem kujutab endast samuti hilisemat muudatust määruse nr 2988/95 artikli 2 lõike 2 teise lause tähenduses.

68 Komisjon väidab, et viimati nimetatud sätte kohaldamine tähendab asjaomasele eeskirjade eiramisele ühenduse seadusandja poolt antud hinnangu muutumist. Nii komisjon kui ka Kreeka valitsus ja amet märgivad sisuliselt, et määruses nr 796/2004 on karistust reguleerivad sätted täielikult ümber korraldatud ning viidud kooskõlla määruses nr 1782/2003 kehtestatud ühtse otsemaksete kava ja nõuetele vastavuse muudetud nõuetega. Ei määruse nr 796/2004 põhjendused ega ka selle määruse üldine kontekst ei luba järeldada, et nimetatud määruse artiklites 66 ja 67 sätestatud karistused oleksid kehtestatud eesmärgiga karistada tulevikus kergemalt selliseid eiramisi, mis on toime pandud varem kehtinud korra ajal.

69 R. Jager leiab seevastu, et määruse nr 796/2004 kohaldamist ei saa automaatselt välistada ainuüksi sel põhjusel, et viimati nimetatud määrus on ühise põllumajanduspoliitika reformi raamistikus. Eelotsusetaotluse esitanud kohus ning pädevad siseriiklikud asutused peavad võimalikult suures ulatuses võtma nimetatud määrust arvesse, määratlemaks põhikohtuasja andmete põhjal võrdlevaid arvutusi tehes, kas selle määruse artiklite 66 ja 67 kohaldamine toob tuvastatud eiramise eest kaasa tema jaoks kergema karistuse.

70 Selles osas tuleb siiski sedastada, et nagu kohtujurist on oma ettepaneku punktides 71–73 märkinud, ei ole määruse nr 796/2004 artiklites 66 ja 67 sätestatud karistuste süsteemi eesmärk muuta määrusega nr 1254/1999 kehtestatud veisetoetuskava raames kohaldatavate karistuste olemust või raskusastet, vaid sellega soovitakse viia need karistused alates määruse nr 1782/2003 kehtima hakkamisest kooskõlla viimati nimetatud määrusega sätestatud ühise põllumajanduspoliitika reformist tuleneva uue õigusnormide kontekstiga, et säilitada asjaomaste toetuskavade suhtes kohaldatava karistuste süsteemi sidusus seoses selle reformi aluspõhimõtetega. Määruse nr 796/2004 artiklitega 66 ja 67 sätestatud süsteem ei väljenda seega ühenduse seadusandja muutunud hinnangut selle kohta, kas karistus vastab asjaomase eiramise raskusastmele.

71 Nagu tuleneb eelkõige määruse nr 1782/2003 artikli 4 lõikest 1, selle määruse põhjendustest 2 ja 24 ning määruse nr 796/2004 põhjendustest 55 ja 56, on nõuetele vastavusega seoses vähendamiste ja väljaarvamiste süsteemi eesmärk motiveerida põllumajandustootjaid järgima nõuetele vastavuse eri valdkondades juba olemasolevaid ühenduse õigusakte, et liita ühise põllumajanduspoliitikaga tervishoidu, loomade tervishoidu, keskkonda ja loomade heaolu käsitlevad õigusnormid.

72 Nagu komisjon kohtuistungil märkis, et kuna määruse nr 3887/92 artikkel 10c ja määrusega nr 118/2004 muudetud määruse nr 2419/2001 artikli 39 lõige 1 kehtestavad karistused määruses nr 1760/2000 ette nähtud toetusetaotlustega hõlmamata veiste identifitseerimist ja registreerimist käsitlevate eekirjade eiramise eest, saab neid käsitleda nii, et nende eesmärk on nõuetele vastavuse kohustustega analoogne.

73 Siiski tuleb nentida, et ühise põllumajanduspoliitika reformi kohaselt kuulub nende nõuete järgimine edaspidi täiesti erinevasse õigusnormide konteksti, mis näeb ette mitte enam tootmise, vaid tootjate toetamise süsteemi ühtse otsetoetuse vormis, mille tingimuseks on teatavate standardite järgimine sellistes valdkondades nagu tervishoid, loomade tervishoid, keskkond ja loomade heaolu. Seega on nimetatud õigusnormid sellise globaalse süsteemi osaks, milles vastavalt määruse nr 1782/2003 artikli 3 lõikele 1 on need esiteks kohaldatavad kõigile otsetoetuste saajatele selles määruses sätestatud toetuskavade suhtes kohaldatavate ühtsete nõuetena ja väljuvad seega üksnes veisetoetuskavade raamistikust ning teiseks on need vaid teatavad standardid, mida tuleb nõuetele vastavuse kohustuste täitmiseks järgida.

74 Arvestades nimetatud eesmärki, tuli ühenduse seadusandjal määrusega nr 1760/2000 sätestatud veiste identifitseerimise ja registreerimise alaste nõuete eiramise korral kohaldatavat vähendamiste ja väljaarvamiste korda kohandada nii karistuse aluse kui ka summa osas, et vältida vastuolu nõuetele vastavuse kohustustega, mis vahepeal määrusega nr 1782/2003 oli sätestatud.

75 Karistuse aluse ning veiste identifitseerimise ja registreerimise alaste nõuete osas, mis edaspidi kuuluvad ühenduse nõuete hulka, mida kõik otsetoetuste saajad peavad järgima, ei kohaldata selliseid nõudeid nagu määruse nr 796/2004 artiklites 66 ja 67 ette nähtud nõuete eiramiste korral kohaldatavad vähendamised ja väljaarvamised mitte enam üksnes veisetoetuskava alusel saadud summadele, vaid nagu sätestab määruse nr 1782/2003 artikli 6 lõige 1, ka selles määruses sätestatud otsetoetuste kogusummale.

76 Selles osas tuleb samuti märkida, et ühise põllumajanduspoliitika reformi rakendamise raames antud otsetoetuste kogusumma ei vasta enne ühise põllumajanduspoliitika reformi kohaldatud normide raames saadud otsetoetuste kogusummale.

77 Nagu tuleneb määruse nr 1782/2003 artikli 6 lõikest 1, kohaldatakse otsetoetuste kogusummale, mille alusel määratakse kindlaks määruses nr 796/2004 sätestatud vähendamised, määruse nr 1782/2003 artikli 10 lõikes 1 ette nähtud ümbersuunamist ning vajaduse korral ka selle määruse artikliga 11 sätestatud finantsdistsipliini.

78 Lisaks võib seda summat mõjutada liikmesriikidele vastavalt määruse nr 1782/2003 artiklitele 58–63 jäetud valik jaotada Saksamaa Liitvabariigi sarnaselt ühtse otsemaksete kava piirkondades; selline piirkondlik rakendamine tähendab asjaomastes piirkondades asuvate toetusesaajate kasuks ühtse määraga ühtse otsemakse kindlaksmääramist.

79 Mis puutub karistuse summasse, siis kuna määruses nr 1760/2000 sätestatud veiste identifitseerimise ja registreerimise nõuded on edaspidi kõigest teatavad standardid, mida tuleb nõuetele vastavuse kohustuse raames täita, siis ei koosne see summa enam toetuse automaatsest vähendamisest, millele on vajaduse korral seatud piir, mis võrdub järgimata jätmise kordade arvu ja põllumajandusettevõttes peetavate veiste arvu suhtega, vaid tuleneb ette kindlaks määratud vähendamise protsentide kohaldamisest, mille määr kooskõlas määruse nr 1782/2003 artikli 7 lõikega 1 oleneb tuvastatud eiramise tõsidusest, ulatusest, püsivusest ja korduvusest, mille põhjal pädevad asutused võivad pärast määruse nr 796/2004 artikli 48 lõike 1 punkti c alusel läbiviidud analüütilist hindamist rikkumise olulisuse kohta iga nõuetele vastavuse kohustust puudutava nõude suhtes otsustada vähendamise protsenti vähendada või suurendada või vähendamist mitte rakendada.

80 Kui mitme valdkonna nõudeid pole täidetud enam kui ühel määratletud juhtumil, liidetakse määruse nr 796/2004 artikli 66 lõike 3 kohaselt iga erineva juhuga kaasnev vähendusprotsent teatud piires.

81 Kuna enne määruse nr 1782/2003 kehtima hakkamist nõuetele vastavuse osas varem kehtestatud normid, välja arvatud need, mis olid määrusega nr 1760/2000 sätestatud veiste identifitseerimise ja registreerimise kohta, ei kuulunud nende tingimuste kohaldamisalasse, mida tuleb täita veisetoetuste saamiseks, ja seega ei kuulunud pädevate asutuste kontrolli alla, siis ei saa need ametiasutused tuvastada nende normide rikkumist asjaomaste toetustega seotud karistuste kohaldamiseks.

82 Neil asjaoludel tuleb sedastada, et määruse nr 796/2004 artiklites 66 ja 67 sätestatud karistuste süsteemi, mis on otseselt ja tihedalt seotud määruses nr 1782/2003 sätestatud ühise põllumajanduspoliitika reformiga, ei saa üle kanda nimetatud veiste identifitseerimise ja registreerimise nõuete eiramise juhule, mis kuulub ajaliselt määruse nr 3887/92 kohaldamisalasse, kuna see võib moonutada nõuetele vastavuse korda, nagu ühenduse seadusandja on seda asjaomase reformi raames silmas pidanud.

83 Ilma et oleks vaja kontrollida, kas sellise karistuste süsteemi sätete või vajaduse korral selle süsteemi teatavate sätete kohaldamine – eeldusel, et see on võimalik – toob sarnases olukorras nagu R. Jageri oma kaasa kergema halduskaristuse, tuleb seetõttu nentida, et nimetatud süsteem ei kujuta endast määrusega nr 118/2004 muudetud määruses nr 2419/2001 sätestatud karistuste süsteemi hilisemat muudatust määruse nr 2988/95 artikli 2 lõike 2 teise lause tähenduses, ei saa sellisele korrale põhikohtuasjas käsitletavale olukorrale sarnases kontekstis tugineda.

84 Nagu märkis eelotsusetaotluse esitanud kohus ise ning kõik Euroopa Kohtule kirjalikke märkusi esitanud huvitatud isikud, võib sellises kontekstis seevastu tugineda määruse nr 2419/2001 artikli 39 lõikele 1 määruse nr 118/2004 redaktsioonis. See säte, mis nagu käesoleva kohtuotsuse punktis 66 nenditud, kujutab endast hilisemat muudatust määruse nr 3887/92 artikli 10c tähenduses, sisaldab niivõrd, kuivõrd sellega kehtestati muu seas kohaldatava vähendamise maksimaalne piirmäär, viimati nimetatud sättes kehtestatud karistustest kergemate karistuste süsteemi. Seega on eelotsusetaotluse esitanud kohtu ülesanne kohaldada R. Jageri suhtes kõnealuse artikli 39 lõiget 1 tagasiulatuvalt.

85 Tulenevalt eeltoodust tuleb eelotsuse küsimusele vastata, et määruse nr 2988/95 artikli 2 lõike 2 teist lauset tuleb tõlgendada nii, et määruse nr 796/2004 artiklite 66 ja 67 sätteid ei saa tagasiulatuvalt kohaldada loomapidamistoetuse taotlusele, mis kuulub ajaliselt määruse nr 3887/92 kohaldamisalasse, mille artikli 10c alusel arvati taotleja toetuse saajate hulgast välja.

Kohtukulud

86 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus poolelioleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotamise siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule märkuste esitamisega seotud kulusid, välja arvatud nimetatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (suurkoda) otsustab:

Nõukogu 18. detsembri 1995. aasta määruse (EÜ, Euratom) nr 2988/95 Euroopa ühenduste finantshuvide kaitse kohta artikli 2 lõike 2 teist lauset tuleb

tõlgendada nii, et komisjoni 21. aprilli 2004. aasta määruse (EÜ) nr 796/2004 – millega kehtestatakse nõukogu määruses (EÜ) nr 1782/2003 (millega kehtestatakse ühise põllumajanduspoliitika raames kohaldatavate otsetoetuskavade ühiseeskirjad ja teatavad toetuskavad põllumajandustootjate jaoks) ette nähtud nõuetele vastavuse, toetuse ümbersuunamise ning ühtse haldus- ja kontrollisüsteemi rakendamise üksikasjalikud reeglid, mida on muudetud ja parandatud komisjoni 11. veebruari 2005. aasta määrusega (EÜ, Euratom) nr 239/2005 – artiklite 66 ja 67 sätteid ei saa tagasiulatuvalt kohaldada loomapidamistoetuse taotlusele, mis kuulub ajaliselt komisjoni 23. detsembri 1992. aasta määruse (EMÜ) nr 3887/92 – millega sätestatakse teatavate ühenduse toetuskavade ühtse haldus- ja kontrollisüsteemi üksikasjalikud rakenduseeskirjad, mida on muudetud komisjoni 21. detsembri 1999. aasta määrusega (EÜ) nr 2801/1999 – kohaldamisalasse, mille artikli 10c alusel arvati taotleja toetuse saajate hulgast välja.

Allkirjad